Peter F. Hamilton

ALEGERE PROFITABILĂ1

„Footvote” -

Subsemnatul, Bradley Ethan Murray, mă oblig, începând de astăzi, 1 ianuarie 2003, să ţin deschisă o gaură de vierme spre planeta Noul Suffolk, timp de doi ani, pentru ca toţi oamenii cumsecade din acest Regat Unit să poată trece în deplină libertate pentru a o lua de la început într-o lume nouă. Am luat o astfel de măsură cunoscând trista realitate că instituţiile şi conducătorii ţării noastre ne-au dezamăgit complet.

Cei care caută să se elibereze de apăsarea şi neputinţa care chinuie Regatul Unit sunt bine-veniţi să o facă, respectând următoarele condiţii:

1. Cetăţenia presupune responsabilitate.

2. Monocultura de pe Noul Suffolk se va baza pe cea engleză.

3. Forma de guvernământ va fi republica democratică.

4. Guvernul este obligat prin lege să ofere următoarele servicii susţinute din taxe cetăţenilor: a. Menţinerea legii şi ordinii, prin intermediul unei forţe de poliţie şi a sistemului judecătoresc independent. Toţi cetăţenii au dreptul la proces cu juraţi pentru delicte majore.

B. Serviciu naţionalizat de asistenţă medicală, de care vor beneficia toţi cetăţenii în mod egal. Nu vor fi permise spitale şi clinici particulare, cu excepţia medicinei de înfrumuseţare.

C. Educaţie universală de la ciclul primar până la nivelurile cele mai avansate. Nu vor fi permise şcoli private. Părinţii cu copii în ciclul primar şi gimnazial vor fi majoritari în conducerea şcolii, având şi putere de decizie asupra bugetului. Toţi cetăţenii au dreptul la o educaţie pe măsura capacităţilor.

D. Asigurarea şi întreţinerea unei infrastructuri civile de bază care va cuprinde drumuri, căi ferate şi utilităţi publice.

5. Guvernul nu va interveni şi nu va restricţiona viaţa cetăţenilor. Atât timp cât nu vor aduce daune celorlalţi sau statului, aceştia au dreptul să facă şi să spună orice.

6. Cetăţenii nu au dreptul de a deţine şi folosi arme.

JANNETTE.

Era ziua în care Tony Blair urma să depună mărturie în cazul Hutton. Emisiunea Azi, de la Radio Patru, transmitea mesaje pline de înfrigurată nerăbdare, provocându-şi adversarul să le înfrunte acuzaţiile în văzul lumii, încrezători că o va da în bară. În Irak, localnicii atacaseră de mai multe ori în acea noapte rămăşiţele contingentului armatei britanice. Şi am uitat să îi cumpăr Frosties lui Steve.

— Nu vreau musli! a scuipat cu acel dispreţ veritabil pe care numai copiii de şapte ani îl pot simţi.

Dacă şi conducătorii sindicatelor ar fi fost la fel de hotărâţi în confruntarea cu reducerea abisală de buget făcută de Gordon Brown.

— Îţi fac bine, am spus din inerţie.

După şapte ani, te-ai aştepta să nu mai fac astfel de greşeli strategice cu propriul meu fiu.

— Mamă! Sunt nişte căcăreze de porumbel, a spus batjocoritor, când nu i-am mai turnat în bol.

Olivia, surioara lui, începu să chicotească la auzul cuvântului NSP. Măcar ea se juca cu iaurtul natural fără să comenteze.

— Nu se spune, nu se spune, intona apoi.

— Atunci ce vrei? l-am întrebat.

— Un cheesburger cu mult caşcaval de la McDonald's.

— Nici gând!

Ştiu că o spune numai ca să mă enerveze, dar impulsul e prea puternic să îi rezist. Eram iarăşi mama cea rea. Poate nu ar trebui să îi dădăcesc atât. Acum parcă aş fi Colin.

— Ce zici de pâine prăjită? am întrebat.

Nu-mi venea să cred că a fost aşa de uşor. Dar s-a aşezat la masă şi a aşteptat cu o mutră îngâmfată. Doamne, ce seamănă cu Colin în ultima vreme. Oare de asta devine aşa imposibil?

— Ce-i aia merepe? întrebă Olivia.

La Azi trecuseră de la împunsăturile împotriva inamicului public numărul unu la demonstraţia de la Stanstead.

— Mişcarea pentru responsabilizare publică, am spus. Acum terminaţi micul dejun. O să ajungă tata. Atâta îi trebuie să nu ajungă.

Am pus pâinea prăjită în faţa lui Steve şi el a împroşcat prea multă miere deasupra. Lipiciul auriu s-a prelins pe masă. Amândoi au tăcut dintr-odată şi s-au apucat să mănânce repede, de parcă aşa i-ar fi grăbit venirea.

Uşa din spate a apartamentului rămăsese deschisă, în speranţa că va intra aer mai rece. Vara era al naibii de fierbinte şi uscată. Aici în Islington briza mătura străzile de parcă ar fi fost curente de aer deşertic.

— Ieeeeeeeec, exclamă Steve, ţinându-se de nas în timp ce plescăia mai departe pâinea prăjită din gură.

Trebuia să recunosc, mirosul adus de vânt nu era deloc plăcut. Olivia se strâmbă exasperată.

— E oribil, mamă. Ce-i asta?

— Cineva nu şi-a legat bine sacii de gunoi.

Mormanul din colţul pieţei De Beauvoir devenea absurd de mare. Pe măsură ce mai mulţi saci erau aruncaţi deasupra, cei de la bază se spărgeau. Emisiunile de la SkyNews şi News24 arătau mereu imagini de aici în comparaţie cu Iarna Nemulţumirii din '79.

— Când o să-i ducă? întrebă Steve.

— O dată la două săptămâni.

Deşi auzisem şoptindu-se pe la colţuri că zece la sută din armată dezertase, şi asta înainte să fie obligaţi să asigure detaşamente pentru întreţinerea oraşului şi a serviciului de pompieri, să păzească închisorile, să asigure service-ul pentru centralele electrice şi să invadeze Irakul. Vom fi norocoşi dacă mormanul dispare după o lună. Zilele trecute văzusem un şobolan cât o pisică. Întotdeauna am crezut că asemenea rozătoare sunt doar o legendă urbană.

— De ce nu duc gunoiul ca înainte? întrebă Olivia.

— Nu mai sunt destui oameni, draga mea.

— Dar pe străzi sunt sute de oameni care nu fac nimic toată ziua. E înfricoşător câteodată. Nu-mi mai place în parc.

Într-un fel, avea dreptate. Nu era vorba de lipsă de oameni, ci de bani, de felul înspăimântător în care lira scădea la cursul valutar. Toată lumea se întreba ce se va întâmpla la bilanţul veniturilor din taxe şi impozite. În mod oficial, taxele

colectate de Trezorerie au scăzut cu doar zece la sută de când gunoiul ăla de Murray şi-a deschis găoaza aia rasistă şi fascistă de vierme. Nimeni nu credea. Firesc, primul lucru pe care l-a făcut trezoreria a fost să reducă ajutoarele sociale, cu Brown la Westminster recomandându-le consiliilor să reducă pierderile. Ce glumă jalnică. Guvernul central spunea asta de cincizeci de ani încoace – pentru că nu e niciodată vina lor.

Era o modalitate imbatabilă de a convinge în sfârşit Regatul Unit să semneze pentru acceptarea monedei euro. Aveam disperată nevoie de o monedă care să nu fie aşa de influenţată de trădători. Dar, subit, Franţa şi Germania ne împiedicau intrarea. Cei mai mari vinovaţi când venea vorba de a încălca înţelegerea de stabilitate bugetară. Jigodiile.

Măcar o dată Colin a apărut la timp. A cântat melodia aia neghioabă a lui cu soneria şi cei doi copii au ţâşnit de la masa întâmpinându-l cu ţipete. Făceau la fel când eu apăream la el acasă să-i iau? N-aş prea crede.

A intrat în bucătărie, purta o bluză de trening la modă, jeanşi curaţi, iar cârlionţii şateni erau atent aranjaţi. Uram vechea zicală care spunea că bărbaţii devin mai chipeşi pe măsură ce îmbătrânesc. Se pare că se menţin destul de bine după treizeci de ani. Colin nu pusese pe el nici jumătate de kilogram de când se apucase de jogging şi mergea iar la sală. Probabil că afurisitei ăleia de doişpe ani cu care trăia nu-i plăcea un burdihan de la prea multă bere. Naiba s-o ia de treabă, oare de ce tot ce gândeam suna de parcă aş fi fost o scorpie ordinară?

O luase pe Olivia sub braţ şi o învârtea.

— Hei, mi-a strigat, ai văzut-o pe fiică-mea pe undeva?

Ea chicotea ascuţit:

— Tati, tati! în timp ce era răsucită.

— Opreşte-te. De-abia a mâncat.

— Se face. A lăsat-o jos şi a primit un pupic fericit.

— Haide atunci, a bătut din palme îndemnându-i să se pregătească. Fiţi gata. Plec în cinci. patru. trei.

Amândoi au alergat jos să-şi ia rucsacurile.

— Cum o mai duci?

— Mai bine ca niciodată.

Am aruncat o privire obosită spre masa din bucătărie şi dezordinea de pe ea – în spate, pe mobilă trona mizeria, iar chiuveta era tot plină de vase nespălate.

— Dar tu? Tot sluga bogătaşilor?

Faţa i s-a înăsprit brusc, în felul în care se întâmpla mereu când era nevoit să explice încet şi cu atenţie câte ceva care i se părea de la sine înţeles.

— Acum trebuie să lucrez la un spital al Asociaţiei Britanice de Ajutor. E singurul mod în care pot câştiga destui bani, după ce avocatul tău m-a curăţat în mascarada aia sexistă de proces.

Era cât p-aci să mă lase cu gura căscată – eu eram mereu cea care făcea comentariile usturătoare. El era dl Raţiune în orice situaţie.

— Ah, da, sigur, am spus, credeam că e vina mea.

A schiţat un mic zâmbet victorios plin de îngâmfare, care obişnuia să mă enerveze la culme.

— La ce oră vrei să fie mâine acasă? a întrebat.

— După-amiază. Înainte de şase?

— Se face. Nici o problemă.

— Mersi. Îi duci undeva anume?

— M-am gândit să mergem deseară la Piraţii din Caraibe. Recenziile au fost toate pozitive.

— Atât timp cât nu îi duci la hamburgeri.

Şi-a dat ochii peste cap.

Am aruncat o privire pe fereastră, i-am văzut noul BMW 4x4 parcat pe trotuar. Porcăria aia era cât tancurile cu care armata a intrat în Basra. Nu era nimeni înăuntru.

— Merge şi ea cu voi deseară?

— La cine te referi?

— La Zoe.

— Vai, ţi-ai amintit cum o cheamă.

— Cred că i-am văzut numele în carnetul de note.

— Dacă vrei să ştii, vine cu noi. Şi-a luat liber să mă ajute. Copiii o plac, să ştii. Dacă o să-ţi găseşti vreodată pe cineva, nu o să mă deranjeze să ieşiţi cu toţii.

Bine zis, Colin, încă un punct în minus pentru scorpia de fostă nevastă, mai ales cu sublinierea pe vreodată. Ce deştept eşti tu!

Copiii s-au năpustit în bucătărie, trăgându-şi rucsacurile pe jos.

— Gata!

— Să vă distraţi, am spus, binevoitoare ca întotdeauna.

Zâmbetul lui Colin a pălit. A ezitat, apoi s-a aplecat şi m-a sărutat pe obraz. Nimic special, nu era o ofertă de împăcare, doar un gest platonic pe care nu l-am înţeles.

— Ne mai vedem, mi-a spus.

Am fost mult prea surprinsă ca să răspund. Apoi uşa s-a închis cu o bufnitură. Copiii plecaseră. Era linişte în apartament.

Aveam cincisprezece minute să ajung la autobuz. După ani de zile, mergeam la un protest. Să îmi fac vocea auzită şi să se ştie ce simt. Să fac ceea ce Colin ridiculiza şi dispreţuia. Doamne, ce bine mă simţeam.

33. Nu vor exista închisori. Condamnaţii îşi vor ispăşi pedeapsa în colonii penale izolate, lucrând în folosul comunităţii.

34. Noul Silffolk va utiliza sistemul de măsuri britanic pentru lungime, greutate şi volum. Folosirea sistemului metric este considerată delict.

35. Ofiţerii de poliţie vor păstra legea şi îi vor aresta pe cei care o încalcă. Ofiţerii de poliţie nu vor pierde vremea persecutând automobilişti.

36. Cetăţenii nu beneficiază de finanţare nelimitată pentru cheltuieli de judecată. Cetăţenilor acuzaţi de un delict li se vor plăti cheltuielile de judecată şi vor beneficia de un avocat din oficiu doar de trei ori în viaţă. Cazurile în care se vor folosi de acestea rămân la alegerea celor împricinaţi.

37. Este permis consumul de alcool, nicotină şi alte narcotice uşoare. Cetăţenii aflaţi sub influenţa acestor substanţe pot primi o pedeapsă minimă de patru ani într-o colonie penală, dacă devin un pericol pentru ceilalţi (de exemplu, condusul sub influenţa alcoolului).

38. Legea din Noul Suffolk va fi structurată astfel încât să nu încurajeze procesele pentru daune în cauze frivole sau nesemnificative.

39. Orice avocat care aduce în faţa instanţei trei cazuri considerate nesemnificative este automat condamnat la o pedeapsă minimă de cinci ani într-o colonie penală.

COLIN.

În timp ce parcam în faţa casei, l-am văzut pe avocatul agenţiei de finanţare discutând cu Zoe în pragul uşii.

— Cine-i ăla? a întrebat Steve, în timp ce încercam să poziţionez maşina cu spatele la remorca pentru cai.

— Un tip de la bancă, i-am răspuns. Trebuie să rezolvăm nişte hârtii.

Bine că agenţia nu a înfipt un semn cu „de vânzare” în faţa casei. În ultima vreme asta însemna că o să te trezeşti cu o cărămidă – sau altceva mai rău – zburându-ţi prin ferestre.

Zoe a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna când am oprit aproape de remorcă.

— Aşteptaţi aici, le-am spus copiilor.

Nu voiam să vadă casa goală. Azi-noapte am folosit sacii de dormit. Prinşi unul de altul. Foarte romantic.

Avocatul mi-a strâns mâna şi a scos un dosar cu acte pe care să le semnez. A aruncat o privire spre copiii care se îngrămădiseră la geamul maşinii, dar nu a comentat. Probabil mai văzuse aşa ceva de multe ori.

Zoe a deschis uşa de la garaj şi a luat prima dintre cutiile aflate pe podeaua de beton. A cărat-o în spatele BMW-ului şi a pus-o în portbagaj.

Avocatul voia doar cinci semnături şi gata – casa aparţinea agenţiei. O casă cu patru dormitoare, garaj şi o grădină destul de mare în Enfield, plus tot ce era înăuntru, vândută cu 320000 de lire. Poate două treimi din ce aş fi putut scoate pe ea anul trecut. Dar a fost îndeajuns să plătesc ipoteca şi să rămân cu 30000 de lire, în mână, pe care agenţia mi le plătise. Ăsta era domeniul lor, una dintre multele afaceri care apăruseră din ianuarie încoace. O companie franco-olandeză care vindea câte un pic din Anglia oamenilor care nu erau acceptaţi de cealaltă parte a găurii de vierme.

Cumpărasem BMW-ul cu finanţare de la service-ul auto. Fondul de pensie fusese vândut unei alte agenţii specializate, cu sediul în Luxembourg – să-i binecuvânteze Dumnezeu pe partenerii noştri din UE! – care mi-a dat 11000 de lire. Mi-au mai rămas cărţile de credit. Am depus cereri pentru încă două, dacă încercam mai mult, programul care monitoriza tranzacţiile ar fi găsit noul model de împrumut. Dar mi-au dat un plus de 15000 de lire pentru cheltuieli luna trecută.

Toţi s-au dus pe un parteneriat într-o comunitate la care m-am înscris pe www.newsuffolklife.co.uk. Cea mai mare parte dintre materiale fuseseră trimise cu un convoi, iar toate lucrurile personale trebuia să le cărăm cu remorca. Website-ul recomanda folosirea acestui mijloc de transport, pentru că putea duce mult mai multă greutate decât o furgonetă.

Avocatul mi-a strâns mâna urându-mi noroc. I-am dat cheile şi asta a fost tot.

Zoe înghesuise şi ultima cutie în portbagaj. Mai rămăseseră doar patru valize. Am luat două dintre ele, aruncând o privire tristă spre casă.

— Facem ceea ce trebuie, i-am spus.

— Ştiu.

Reuşi un zâmbet curajos.

— Doar că nu mă aşteptam să fie chiar aşa. Murray ne-a surprins pe toţi, nu crezi?

— Cam aşa. Am crescut cu o grămadă de emisiuni şi filme SF şi e uimitor cum vocabularul şi imaginile de acolo s-au integrat în cultura modernă. În toate apăreau nave al naibii de mari, cu care zburau prin spaţiu, iar căpitanii stăteau în scaunul de comandă şi luau decizii de viaţă şi moarte, trăgeau cu laserele şi rachetele în monştri cu ochi de gândac. Toată lumea ştia că aşa va fi şi în realitate. Apoi Murray a găsit o cale să deschidă gaura de vierme şi nenorocitul nu vrea să spună nimănui cum se face. Nu-l condamn. Are dreptate, am folosi aiurea o astfel de tehnologie. De fiecare dată facem la fel. Doar că. asta nu e nobila traversare a neantului la care mă aşteptam. Mă simt de parcă mi-aş trăda principiile.

Zoe părea stânjenită. Nu semăna deloc cu ce credea Jannette despre ea: o asistentă oarecare, nesigură pe ea, care nu ajunsese la maturitate şi pe care am reuşit să o îmbrobodesc cu titlul de doctor dinaintea numelui, doar nişte ţâţe mari, picioare lungi, fără pic de minte. De fapt studia ca să ajungă moaşă, lucru care cerea la fel de mult devotament şi inteligenţă ca pentru a deveni doctor. Era micuţă, creştetul ei de abia îmi ajungea la bărbie. Eram teribil de norocos că s-a uitat la o epavă ca mine. Iar faptul că m-a acceptat după ce aveam doi copii după mine o făcea şi mai extraordinară.

— Mă refeream la felul în care asta a divizat până la urmă ţara, a şoptit. Tot timpul s-a vorbit despre divizarea Nord-Sud şi

războiul de clasă, distanţa dintre bogaţi şi săraci. Dar totul era doar ideologie, politicieni care aruncau tot felul de afirmaţii unul altuia la televizor. Murray a reuşit divizarea cu adevărat.

Am luat-o în braţe.

— El ne-a oferit şansa pe care politicienii ne-o promit mereu, dar nu se ţin niciodată de cuvânt. Dumnezeule, îţi vine să crezi că am votat pentru Blair? De două ori!

A zâmbit diabolic.

— Ai fi vrut să fi votat cu tory?

— Nu îmi mai pune cuvinte în gură.

Am sărutat-o scurt, apoi am împins şi celelalte valize peste cutii. Steve şi Olivia păreau neobişnuit de serioşi când am urcat în maşină. Zoe le-a zâmbit de bun venit.

— Salut, copii!

— Unde mergem, tati? a întrebat Olivia.

— Vă duc să vedeţi ceva. Ceva care sper să vă placă.

— Ce?

— Nu pot să vă explic. Trebuie să vedeţi.

— Ce-i în remorca pentru cai? a întrebat Steve. Ţi-e nu-ţi plac caii.

— Un cort, am spus. Unul foarte mare. Mâncare. Panouri solare. Patru noi laptopuri, unul cu ecran lat şi software de citire universal.

— Marfă! Pot să-l folosesc?

— Poate.

— Şi mai ce? a întrebat Olivia entuziasmată.

— Nişte jucării. O mulţime de haine noi. Cărţi.

— Pentru ce sunt toate astea? a intervenit Steve.

— O să vezi.

Am pus mâna pe cheie şi m-am uitat temător la Zoe. Ceea ce făceam era un pas aşa de important şi nu părea să existe un moment decisiv, doar un lung şir de evenimente nedesluşite care au îndreptat cu precizie lucrurile spre acest moment. Nu mă simţeam deloc vinovat că îi luasem pe copii cu noi, chiar aş fi fost un tată neglijent dacă nu îi includeam şi pe ei; nu va mai exista niciodată o astfel de ocazie. Nu eram destul de prost sau de naiv să cred că Noul Suffolk va fi un paradis, dar avea potenţial să fie ceva mai bun decât ce aveam în lumea asta. Nu am mai fi evoluat sau progresat niciodată aici, nu cu atâta istorie şi inerţie care ne ţineau înhămaţi la trecut.

Cât despre Jannette. Ei, bine, în ce mă privea, credeam că nu se mai comportase ca o mamă de multă vreme.

— Hai să mergem, m-a atenţionat Zoe. Am făcut alegerea demult.

Am pornit maşina şi am ieşit de pe alee cu remorca supraîncărcată zăngănind în spatele nostru.

— Ce-i inelul ăla? a sărit Steve, foarte atent şi perspicace.

— Asta? şi-a ridicat Zoe degetul

— E un inel de logodnă! ţipă Olivia. Vă căsătoriţi?

— Da, i-am spus.

Era primul lucru pe care voiam să-l facem pe partea cealaltă.

— Mama ştie?

— NU.

62. Pentru a preveni reapariţia pe Noul Suffolk a greşelilor care au fost făcute în fosta noastră ţară, nu va fi permisă nici o formă organizată a religiei. Toţi cetăţenii trebuie să accepte că universul e un fenomen natural.

63. Pentru a preveni greşelile făcute în fosta noastră ţară, tuturor membrilor partidelor extremiste şi ai organizaţiilor indezirabile, criminalilor, precum şi altora pe care îi consider a fi adus atingere binelui obştesc le este interzis accesul prin gaura de vierme.

Exemple de grupuri şi profesii indezirabile includ (dar nu se limitează doar la) următoarele: a. Partidul Laburist b. Partidul Conservator c. Partidul Liberal Democrat d. Partidul Comunist e. Frontul Naţional f. Alianţa Socialistă g. Jurnalişti de la revistele de scandal h. Birocraţi din Uniunea Europeană i. Conducători ai sindicatelor j. Agenţi de circulaţie.

JANNETTE.

Abbey mă aştepta la gara de pe strada Liverpool. A fost un miracol că am reuşit să dau de ea. Holul era inundat de oameni cu rucsacuri. Nu părea să fie niciunul peste treizeci şi cinci de ani, sau poate aşa pare când te uiţi la tineri de pe partea nedorită a vârstei de treizeci şi cinci de ani. Şi în mod sigur nu mai văzusem atâta denim într-un singur loc de la Festivalul Lecturii de la sfârşitul anilor '80. Rucsacurile lor erau imense. Nici nu ştiam că se fac aşa mărimi.

Mă holbam uluită la tinerii care se îmbulzeau pe lângă mine. Aproape toţi erau cupluri şi toţi aveau patch-uri cu steagul

Regatului Unit pe haine sau pe rucsacuri. Nu cred că unul din zece vorbea engleză şi în mod evident nu erau doar albi.

Abbey a răcnit şi s-a îndreptat spre mine, făcându-şi loc agresiv, ca să înainteze. Nu era o femeie mică, trecerea ei cauza o adevărată tulburare în gloata zâmbăreaţă. Faţa ei nu-şi schimba mina dispreţuitoare în timp ce ei îi aruncau priviri jignite. S-a mai înmuiat când m-a îmbrăţişat.

— Salut, tovarăşă dragă, trenul nostru e la peronul trei.
Am următ-o supusă în timp ce ea îşi croia drum prin mulţime.

Insignele de pe jacheta ei ponosită zăngăneau neîncetat; una pentru fiecare cauză pe care a susţinut-o vreodată sau pentru care a participat la vreun marş de protest. Regina înzorzonată a protestatarilor.

Părea că jumătate din gară voia să se urce în tren. Abbey a intrat cu forţa într-un compartiment; pentru ea a-ţi aştepta rândul era un concept burghez. Am găsit două locuri goale, care aveau pe ele câte o hârtie pe care scria rezervat şi pe care le-a aruncat pe jos.

— Unde mai cred şi ăştia că se duc, a proclamat cu voce tare, în timp ce ne aşezam. Lui Murray nu-i plac sărăntocii din străinătate. În nici un caz n-o să le dea voie tuturor drogaţilor Europei să trăiască nirvana prafurilor sub un soare extraterestru. O să fie săltaţi imediat de pe gaura lui pentru viermi burghezi.

— Restricţiile lui se reînnoiesc de la sine, am spus. Nu are de fapt liste cu toţi oamenii care nu-i plac. Şi chiar dacă ar avea, nu are cum să-i verifice pe toţi cei care trec. E pură psihologie. Spune-le susţinătorilor lui Thatcher că nici un om cu vederi de stânga nu este primit şi or să se înghesuie cu sutele. În timp ce noi ăştilalţi vedem cine trece de fapt şi de cine scăpăm, şi pe cine lăsăm în plata Domnului. Cine vrea să trăiască în lumea lor?

— Pariu că serviciile secrete i-au vândut numele noastre.

Nu puteai să o contrazici pe Abbey când era într-o astfel de dispoziţie, ceea ce, trebuie să recunosc, se întâmpla aproape tot timpul.

Scoase o ploscă burduhănoasă din haină şi luă o duşcă.

— O gură?

M-am uitat la sticla veche şi tocită, gata să refuz. Apoi mi-am amintit că n-aveam grija copiilor. Nu eram aşa de proastă încât să iau o duşcă la fel de mare ca Abbey. Din fericire.

— Doamne sfinte, dar ce porcărie e asta?

— Vodcă rusească adevărată, tovarăşă, a zâmbit şi a mai tras un gât. Săptămâna trecută Nathan a trecut dincolo să i se alăture lui Murray, a zis cu amărăciune.

— Nathan, fratele tău Nathan?

— Doar cu ADN-ul şi nici pentru asta nu bag mâna în foc. Nerodul. I-a luat cu el pe Mary şi pe plozi.

— De ce?

— De ce pleacă toţi? Războiul din Irak, transport public de căcat, un Bush psihopat, care se dă la Coreea de Nord, taxa auto în continuă creştere, impozitul pe proprietate. Altfel spus, lumea reală, de asta fuge. Crede că o să trăiască într-un paradis tropical al taxelor, cu zâne care fac tot ce-i mai greu, idiotul.

— Îmi pare rău. Mama ta ce a zis? Cred că e distrusă.

Abbey a mârâit şi a mai luat o duşcă.

— Zice că e bucuroasă că a plecat, că el şi copiii merită un nou început într-un loc drăguţ. Îţi vine să crezi? Vacă proastă, cred că e senilă. Cine o să-i poarte de grijă, ia zi? Nu mai poate să meargă nici până la autobuz. La asta s-o fi gândit Nathan? Bineînţeles că nu, s-a luat şi a plecat şi m-a lăsat pe mine să strâng în urma lui, cum fac toţi cei rămaşi.

— Ştiu, la Steve la şcoală se vorbeşte de clase cu şaizeci de elevi semestrul viitor. Cei din consiliu au avut întâlniri de urgenţă toată vara, aşa că ştiu câţi dintre cei din personal au mai rămas.

Am ezitat.

— M-a surprins foarte tare, credeam că sunt mai devotaţi de atât.

— Ar fi, dacă i-ar plăti cum trebuie.

— Directorul zice că trebuie să angajeze alţi cincisprezece profesori până la începutul semestrului, sau nu vor putea să deschidă şcoala deloc.

— Cinşpe? Nu ar fi găsit atâţia nici într-un an normal.

— Zice că e încrezător. Au apărut acum tot felul de agenţii de plasament care aduc oameni calificaţi din străinătate. Viaţa va merge înainte aproape ca până acum după terminarea exodului.

— Extraordinar, spuse Abbey printre dinţi. Exact pentru asta luptăm.

Trenul nostru a pornit din gară. Cei cu rucsacuri erau înghesuiţi pe culoar, nimeni nu mai putea să se mişte. Au răsunat urale când conductorul a anunţat oprirea de la Bishop's Stortford.

Abbey a mai luat un gât şi a mormăit:

— Neisprăviţii.

— Nu-ţi face griji, am spus. Dacă o să avem vreodată gaura noastră de vierme spre o altă lume nu-i vom lăsa pe cei de teapa lor să treacă.

— La naiba, chiar asta-i problema? a mârâit Abbey.

Furia ei era îndreptată spre mine acum, şi eram destul de înfricoşată. A mai dat pe gât o gură de vodcă.

— Nu am vrea să avem o altă lume, chiar dacă am putea deschide o gaură de vierme. E o stupidă risipire de resurse, care ar putea fi folosite să-i ajute pe cei de aici. Întâi trebuie să rezolvăm problemele pe care le avem aici, începând cu Blair, violentul ăla de tory. Colonizare înseamnă imperialism. Mai degrabă trebuie să-i învăţăm pe oameni să aibă responsabilitate socială.

A împuns cu un deget nesigur insigna de pe rever. Înfăţişa o balenieră islandeză care era ruptă în două de un hammer cu înfăţişare sovietică suspectă, dar deasupra era o insignă nouă şi strălucitoare a Mişcării pentru responsabilizare publică.

— Despre asta e vorba azi. Murray nu îşi construieşte o lume nouă, ci o distruge pe a noastră. Nu poţi face aşa ceva, să deschizi o uşa spre altundeva pentru că îţi vine, e al dracului de revoltător. Trebuie opriţi.

— Dimensiunea e problema. Nu-i poţi opri pe oameni să plece, asta-i o chestie stalinistă. Doar că nu suntem pregătiţi pentru un astfel de exod în masă, pe care l-a făcut posibil gaura de vierme. Emigraţia spre America de Nord a fost înceată, a durat decenii întregi. Asta se întâmplă prea repede. Doi ani, doar atâta răgaz ne dă. Nici nu e de mirare că Regatul Unit nu poate face faţă. Dar lucrurile se vor linişti pe termen lung.

— Putem să-i oprim, a spus Abbey cu convingere. Sunt destui oameni care vin la manifestaţia de azi ca să blocheze şoselele şi să-i întoarcem din drum pe toţi nenorociţii ăia de burghezi. Murray nu s-a gândit la toate; jumătate dintre forţele de poliţie au şters-o prin gaura de vierme. Puterea poporului va

reveni răzbunătoare azi. Acum clasa muncitoare îşi va face din nou auzit glasul. Şi va spune: până aici. Înţelegi.

P. Brokeri q. Creatori şi fabricanţi de arme r. Membri din Consiliul pentru promovarea artelor s. Manageri ai fondurilor de pensii t. Producători şi actori ai tuturor serialelor TV u. Toţi cei acuzaţi de delicte sexuale v. Toţi cei acuzaţi de crime violente w. Proprietari şi manageri de call center.

COLIN.

Ca de obicei, pe M11 a fost oribil, o bandă compactă de trafic fioros. Apoi, aproape două ore de la M25 până intersecţia cu Stanstead. Nu chiar ca întotdeauna, pentru că am zâmbit tot drumul. Pur şi simplu nu mă mai deranja. M-am tot gândit că era ultima oară când eram nevoit să conduc pe drumurile astea, care erau doar un anacronism al anilor '90, nişte găuri negre abisale înfundate. Nu voi mai ajunge acasă tunând şi fulgerând că nu avem autobahn-uri sau autostrăzi cu opt benzi ca-n America. De acum înainte, cârtelile mele vor fi rezervate dinozaurilor extratereştri cu şaişpe picioare care vor umbla prin grădină. Combiul din faţă avea pe lunetă un sticker uriaş, cu un Gordon Brown hămăind furios lângă gaura de vierme, iar dedesubt era inscripţionat Taxă de memorie. Văzusem tot mai multe stickere proexod în târâşul nostru spre nord. După toate lunile alea de pregătiri pe ascuns, era o uşurare să fii printre cei ca tine.

— E gaura de vierme, nu-i aşa? a întrebat Steve precaut. Acolo mergem.

— Da, am spus. O să aruncăm o privire la ce-i acolo.

— O să trecem prin ea? a întrebat şi Olivia, cu ochii mari şi înfrigurată de entuziasm.

— Cred că da. Tu ce zici? Dacă tot am venit până aici, o să fie distractiv.

Am văzut semnul spre campingul F2 şi am început să semnalizez.

— Dar mama zice că sunt oameni răi de partea cealaltă, spuse Steve.

— A fost ea vreodată acolo?

— Da de unde!

— Atunci nu are de unde să ştie, nu-i aşa?

Copiii s-au uitat unul la altul.

— Cred că nu, a răspuns Steve.

— Dacă nu eşti de acord cu cineva, nu înseamnă că omul ăla e rău. O să mergem să aruncăm o privire pe acolo şi vom vedea ce e adevărat şi ce nu. E corect aşa?

— Când ne întoarcem? a vrut să ştie Steve.

— Nu ştiu. Depinde cât e de frumos pe noua planetă. S-ar putea să vrem să stăm o perioadă.

Zoe se uită dezaprobatoare la mine. Am ridicat din umeri. Ea nu înţelegea, trebuie să-i iei pe copii cu binişorul când e vorba de ceva aşa de însemnat şi nou.

— Vine şi mami? s-a interesat Olivia.

— Dacă vrea, poate să vină cu noi. Bineînţeles că poate, am spus.

Zoe a şuierat exasperată.

— Va trebui să merg la şcoală? a întrebat Steve.

— Toată lumea merge la şcoală, nu contează pe ce planetă e, i-a răspuns Zoe.

— Fir-ar să fie.

— Nu se spune, chiţăi Zoe fericită.

Găsisem intrarea în parcul F2 şi am ieşit de pe drum. Era un câmp deschis, închiriat la suffolklife.co de către fermier. Sute de maşini au trecut pe acolo întreaga vară, transformând iarba în smocuri răzleţe de paie presate pe pământul uscat şi tare ca fierul. Azi vreo douăzeci şi unu de camioane erau parcate în capătul cel mai îndepărtat, printre ele fiind şi trei containere frigorifice şi două autocisterne cu combustibil. Peste şaptezeci de automobile, combiuri, furgonete şi jeepuri erau adunate în jurul camioanelor; în cele mai multe erau familii, cu copii şi părinţi care îşi dezmorţeau picioarele înainte de ultimul transport. Câmpurile de o parte şi de alta ofereau imagini similare.

Am oprit lângă un ofiţer care stătea chiar după intrare şi i-am arătat permisul nostru. S-a uitat la el şi a rânjit în vreme ce ne bifa de pe listă.

— Deci tu eşti doctorul?

— În persoană.

— Bun. Mai trebuie să ajungă vreo cinci maşini şi suntem gata. Eu sunt omul de legătură al convoiului, aşa că voi călători cu voi tot drumul până la noua casă. Orice problemă apare, vino şi spune-mi.

— Sigur.

— Vrei să verifici echipamentul medical pe care îl iei, să te asiguri că e totul acolo? Noii tăi vecini au verificat restul lucrurilor.

Am condus spre celelalte maşini şi am ieşit toţi. Câţiva bărbaţi erau în camioane verificând containerele şi paleţii care erau înăuntru. Având în vedere cât cheltuisem cu toţii, m-am bucurat să văd cât de minuţios verificau inventarul. Teoretic, echipamentele şi proviziile din camioane erau suficiente ca să fim o comunitate independentă în următorul an.

— Nu durează mult, i-am spus lui Zoe. Trebuie să fim asiguraţi. În ţara noilor veniţi, cel care deţine tehnologia deţine controlul.

— Noi mergem să facem cunoştinţă cu lumea.

Pe unii i-am cunoscut şi eu în timp ce căutam cele două containere cu medicamente şi echipamente medicale. Păreau toţi oameni normali, cumsecade. Un pic prea înflăcăraţi şi prea bucuroşi să te cunoască, aşa cum bănuiesc că eram şi eu. Dar urma să petrecem o groază de timp împreună. Restul vieţii, dacă totul mergea bine.

Jumătate de oră mai târziu a ajuns şi ultimul din grup, eram mulţumiţi, tot ce cumpărasem prin newsuffolklife.co.uk era aici şi ofiţerii organizau convoiul pentru ultima bucată de drum.

— Unde-i gaura de vierme, a întrebat Steve plângăreţ când ne-am întors la maşină. Vreau să o văd.

— Mai sunt vreo trei kilometri, i-a răspuns Zoe. Doar atât mai avem.

Camioanele au fost primele care au părăsit locul de întâlnire şi au intrat pe drumul de tarmac ce duce spre gaura de vierme, cu noi ceilalţi urmându-i. Pe partea stângă era o bandă lată, pe care înainta un şir constant de oameni cu rucsacuri. Nu vedeam capătul rândului nici înainte, nici înapoi. Pe măsură ce se apropiau de gaura de vierme, se putea vedea pe feţele tuturor acelaşi zâmbet entuziast. Probabil că eu şi Zoe arătam la fel.

— Acolo! a strigat deodată Olivia.

Arăta spre copacii de cealaltă parte a şirului de oameni. Un moment, am fost confuz, parcă un soare răsărea printre trunchiurile copacilor. Apoi am depăşit crângul şi puteam vedea clar gaura de vierme.

Golul în timp şi spaţiu era de fapt o sferă de vreo 270 metri în diametru. Murray o deschisese în aşa fel încât ecuatorul să fie la nivelul solului, lăsând o emisferă care se înălţa în aer. Nu era nimic solid acolo, doar locul unde se termina o planetă şi începea alta. Treceai hotarul şi Noul Suffolk se întindea în faţa ta. Acesta era vestitul efect optic, care îi făcea pe mulţi să se înfioare şi chiar să-şi întoarcă privirea. Cu cât te apropiai de prag peisajul extraterestru era vizibil chiar în faţa ta, în emisferă. Totuşi, se deschide în afară, întinzând în faţa ochilor tăi o adevărată panoramă. Nu exista nici un înăuntru.

Pe Noul Suffolk era dimineaţă devreme, soarele cu nuanţe cărămizii răsărea, trimiţând o strălucire roşiatică ce lumina peisajul englez.

Mai aveam doar vreo şapte sute de metri. Copiii erau înmărmuriţi, fermecaţi de gaura de vierme. Eu şi cu Zoe ne-am zâmbit fulgurant, triumfători.

Drumul se curba, aliniindu-se cu gaura de vierme, şi trecea printr-o porţiune uşor adâncită, care înlesnea trecerea. Poliţişti erau postaţi de o parte şi de alta, echipaţi pentru intervenţie. Se legănau înainte şi înapoi, încercând să ţină departe de drum o hoardă de protestatari. Se vedeau bannere şi pancarte fluturând. Strigătele şi scandările ajungeau la noi, peste sunetul convoiului. Tot felul de lucruri zburau prin aer pe deasupra poliţiştilor şi cădeau pe şosea. Cei cu rucsacuri alergau încovoiaţi, cu mâinile deasupra capului, încercând să se apere de atacul de deasupra.

Unele lucruri bufneau pe acoperişul BMW-ului. Copiii au scâncit. Am văzut o piatră alunecând într-o parte. Nu mai conta. Primul camion al convoiului ajunsese la gaura de vierme. L-am văzut trecând dincolo, bubuind în timp ce traversa zona bătătorită care tăia peisajul extraterestru, profilat pe lumina soarelui care răsărea. Eram atât de aproape.

Apoi Olivia a început să strige:

— Tati, tati, opreşte!

87. Guvernului nu-i este permis să angajeze mai mult de un manager la un număr de doisprezece oameni în orice departament. Nici un departament guvernamental nu va cheltui pe administraţie mai mult de zece la sută din bugetul alocat.

88. Guvernul nu va oferi şomaj. Orice persoană care nu are o slujbă are dreptul la două hectare de pământ arabil şi i se va da destulă sămânţă pentru a putea să trăiască din recoltă.

89. Nu se vor plăti taxe pentru moşteniri. Moartea nu este o acţiune supusă taxelor. Cetăţenii au dreptul să lase moştenire tot ce au agonisit oricui doresc.

JANNETTE.

Ne-a luat ore întregi să ajungem de la gară la gaura de vierme. Mişcarea pentru responsabilizare publică trebuia să furnizeze autobuze. N-am văzut decât două şi dura o veşnicie să parcurgă traseul aproape blocat dintre gară şi locul unde avea loc protestul. Cât despre supraveghetorii mişcării, ei s-au luat la bătaie cu purtătorii de rucsacuri care se revărsau din gară, cereau informaţii şi voiau să ştie dacă pot folosi autobuzele noastre. Poliţia ţinea la distanţă cele două facţiuni cât putea de bine, dar parcarea era într-o continuă stare de semirevoltă.

Abbey a profitat de aşteptare ca să-şi facă plinul la o dugheană. Când am ajuns în autobuz era complet beată, şi nu era o beţivană tăcută.

În timp ce ne târâm pe pasajul de pe şosea se putea vedea şirul compact de autovehicule nemişcate, coagulat pe străzile de dedesubt. Erau sute, şi toate îşi aşteptau rândul să iasă de pe şosea. Fiecare plin de oameni care voiau să treacă prin gaura de vierme. Atât de mulţi? Auzisem că era aşa în fiecare zi.

Autobuzul a ajuns în sfârşit la locul protestului. În timp ce coboram, un imens avion 747 a zburat la joasă altitudine deasupra capetelor noastre spre aeroportul de la Stanstead, aflat la câţiva kilometri mai la nord. A trebuit să îmi acopăr urechile, sunetul motoarelor era prea puternic. N-am recunoscut logoul companiei aeriene, dar în mod sigur aducea încă o gloată de refugiaţi din străinătate care voiau să se alăture exodului.

L-am urmărit pe cer, şi chiar în faţa mea era gaura de vierme. Arăta ca un fel de bulă galben-aurie aşezată pe orizont. M-am holbat la lumina rozalie care emana de acolo.

— Nu mi-am dat seama că era aşa de mare, am mormăit.

Apropierea de imensitatea aia mă intimida. În sfârşit înţelegeam cum de au dispărut aşa mulţi oameni, înghiţiţi de promisiunile stupide ale lui Murray.

— Haide într-acolo, a bolborosit Abbey şi a luat-o la pas prin grămada de protestatari din faţa noastră.

Mi-am adus minte de ce nu mai mergeam la proteste. Toată acea fantezie că se formează legături cu ceilalţi, împărtăşirea unui scop comun cu cei cu care călătoreai, cântatul, camaraderia, dispreţul comun. Totul era o vrăjeală.

În primul rând nu doar cei de la Mişcarea pentru responsabilizare veniseră să se facă auziţi. Mai erau şi o grămadă de tovarăşi care nu aparţineau nici unei organizaţii şi căutau doar să facă scandal. Mare scandal. M-am trezit aruncată de ici colo, ca o minge ieftină. Toată lumea voia să puncteze, împingându-se în mine. Strigătele neîncetate erau asurzitoare. Am fost lovită de pancarte de mai multe ori, când cei care le cărau se odihneau lăsându-le jos.

Apoi ne-am apropiat mult prea tare de frontul de poliţişti şi o doză de bere m-a lovit în umăr. Am tresărit din cauza şocului. Din fericire era goală. Dar deasupra am văzut sticle zburând, ceea ce mi-a dat mari emoţii.

— Lasă-mă să trec, găozarule! a tunat Abbey.

Cel mai apropiat ofiţer de poliţie i-a aruncat o privire confuză, în momentul următor lovea în scutul lui cu furie.

— Am dreptul să trec, nu mă poţi opri, javră fascistă, asta încă e o ţară liberă, de ce nu te duci să i-o tragi şefului tău, dă-mi drumul.

În tot acest timp s-a împins în scutul lui. Eu eram presată în spatele ei. Mărinimoşi, tovarăşii din spatele meu depuneau un efort considerabil să-şi adauge forţa împingerii. Am strigat de durere că mă striveau, dar nu a auzit nimeni sau nu i-a păsat.

Ceva trebuia să cedeze. A fost lanţul poliţiei. Dintr-odată m-am trezit împleticindu-mă în faţă şi aterizând peste Abbey, care căzuse peste poliţist. Urale răguşite au răsunat din spatele meu. Se auzeau o grămadă de fluiere. Am auzit câini lătrând şi am început să mă smiorcăi înfricoşată. Uram câinii. eram terifiată la vederea lor. Poliţişti se mişcau cu repeziciune să astupe gaura. Oamenii se luaseră la trântă şi de o parte, şi de alta. Protestatarilor le erau puse cătuşe şi erau târâţi de acolo. Am auzit haine rupându-se şi am văzut sânge.

Cineva m-a smucit de gulerul bluzei, trăgându-mă în picioare. Plângeam şi tremuram. Genunchiul îmi ardea şi de abia puteam să mă las pe el.

O cască de poliţist mi-a apărut în faţă.

— Ţi-e bine? a întrebat o voce înfundată din spatele vizorului aburit.

N-am putut decât să mă văicăresc. A fost patetic, dar eram atât de nefericită şi cuprinsă de panică, încât nu-mi mai păsa.

— Stai aici! Aşteaptă!

Am fost împinsă pe una dintre bariere. La trei metri sub mine, cei cu rucsacuri fugeau înainte, înnebuniţi de frică. Autovehiculele care se îndreptau spre gaura de vierme fâşâiau pe lângă, şoferii hotărâţi ţineau tare de volan.

Am văzut un BMW imens, cu o remorcă pentru cai. Şoferul se holba la ceva. Recunoaşterea vizuală a fost instantanee.

— Ia-ţi mâinile alea împuţite de pe mine, nerodule, ăsta e atac la persoană, ştii că o să te târăsc prin tribunale, desfă mama dracului cătuşele, sunt prea strânse, mă torturezi intenţionat, ajutor, ajutor, urla Abbey în spatele meu.

— E Colin, am şoptit. Abbey, ăla e Colin!

Vocea mea devenea stridentă.

— Ce?

— Colin! gesticulam frenetic.

Olivia stătea pe bancheta din spate, cu faţa lipită de geam, uitându-se la toţi bezmeticii ăia.

— Îi ia cu el. Doamne Dumnezeule, îi duce dincolo de gaura de vierme.

Abbey l-a împins eroic pe poliţistul care o aresta.

— Prinde-i! a urlat la mine. Mişcă-te!

Trei poliţişti au sărit pe ea. Umărul ei s-a izbit de mine. M-am rostogolit în jos pe barieră, dând sălbatic din braţe să mă echilibrez. Genunchiul mă durea îngrozitor. M-am prăbuşit peste cineva cu rucsac şi apoi pe tarmac, la doar câţiva centimetri de o furgoneta care m-a ocolit cu o mişcare violentă.

— Ia-i! zbiera Abbey. Ia-i înapoi! Sunt ai tăi! E dreptul tău!

Toate autovehiculele frânau. Am ridicat ochii. Lumea se îngrămădise în spatele maşinii lui Colin, care se oprise. Geamul şoferului a coborât lin, iar el şi-a scos capul. Ne-am uitat lung unul la altul. Un întreg potop de emoţii i s-au perindat pe chip. Mai ales furie, dar am văzut şi regret.

— Haide odată, a spus cu o voce plină de îngrijorare.

Portiera din spate s-a deschis.

M-am uitat la uşa deschisă. M-am ridicat în picioare. M-am uitat înapoi, în susul barierei, la figura fioroasă a lui Abbey, înapoi la maşină. Gaura de vierme aştepta de partea cealaltă a maşinii. Maşinile claxonau exasperate, oamenii îmi zbierau să mă mişc.

Am luat-o spre BMW-ul cu uşa deschisă. Ştiam că era o decizie morală greşită. Cel puţin eu aşa o consideram. Dar ce altceva puteam să fac?

SFÂRŞIT

1 Originally published în „Postscripts”, #1 Spring, 2004, ed. Peter Crowther, publ. PS Publishing. În româneşte povestirea a fost publicată în Antologiile GARDNER DOZOIS – The Year's Best Science Fiction Vol. 4, Nemira Aug. 2008.